

BOEKBESPREKINGEN

W. G. Cross: *Gingivitis. A dental practitioners handbook*. John Wright & Sons Ltd., Bristol. 1965. 44 pagina's, 52 illustraties, prijs 9 sh. 6 d.

Het gebied van tandvleesontstekingen wordt in dit boekje verdeeld in acute en chronische aandoeningen en ofschoon de acute vorm numeriek sterk ondergeschikt is aan de chronische vorm wordt er door de daarmee gepaard gaande pijn en gebitsvernietelende eigenschappen, terecht aandacht aan geschonken.

De behandeling van de acute ulceratieve gingivitis (VINCENT) geschiedt met antibiotica en ofschoon men na 1957 bezorgd werd voor gevoeligheid ten opzichte van penicilline en het optreden van resistente bacteriën zegt schrijver dat deze angst niet gemotiveerd is. (pag. 13). Hij adviseert een dosering gedurende drie dagen van 250 mgr penicilline iedere zes uren. Ook het gebruik van andere middelen wordt besproken. Behalve het toedienen van medicamenten moet de behandeling bestaan uit het wegnemen van lokaal irriterende factoren en het chirurgisch elimineren van pockets en kraters.

Omdat de chronische marginale gingivitis dikwijls voorafgaat aan chronische parodontitis met als gevolg het verlies van tandelementen, wordt aan dit onderwerp het grootste deel van deze monografie gewijd. Eerst volgen geïllustreerde beschrijvingen van de symptomen, daarna enige pagina's over de etiologie. De oorzaken zijn voornamelijk lokaal van karakter, ofschoon zekere gestelsafwijkingen de ontstekingsreactie op de lokale prikkel kunnen beïnvloeden.

In het hoofdstuk over de behandeling van de chronische marginale gingivitis wordt ingegaan op de verschillende instrumenten voor het verwijderen van tandsteen en de plaque, onder meer de cavitron en de hegonale boor welke in luchturbines gebruikt kan worden. Het nut van medicamenten is zeer beperkt, zij kunnen een adjunct zijn bij het verwijderen van tandsteen.

Ten slotte volgt een hoofdstuk over de preventie. Dit werd onderverdeeld in a. dieet, b. mondhygiëne en c. regelmatige tandheelkundige controle.

Voor iemand die vlug georiënteerd wil zijn zullen deze drie pagina's zeer waardevol blijken. Onder meer worden besproken: de tegenstelling tussen nylon- en natuurharen borstel, massage-instrumenten en tandpasta's.

Het boekje is bedoeld om op eenvoudige wijze inlichtingen te verschaffen over beproefde en praktische wijzen van behandeling. De schrijver is daarin, mede door de noodzaak de stof in zeer gecomprimeerde vorm samen te brengen, uitstekend geslaagd.

Voor degene die nadere inlichtingen wenst is een niet te grote literatuurlijst bijgevoegd. De afwijkingen, die besproken worden, komen in iedere praktijk dagelijks voor en worden daar met min of meer succes behandeld. Het is daarom dat de lezing van deze kleine en uitstekend verzorgde monografie van harte wordt aanbevolen.

L. Coppes

J. S. BERESFORD. *Orthodontic diagnosis*. John Wright, Bristol. 79 pag., prijs 13 sh. 6 d.

Wij moeten wel aannemen dat dit boekje van 80 pagina's bedoeld is voor de algemeen practicus. Als zodanig mogen wij dankbaar zijn voor iedere aanvulling van de nogal schaarse literatuur op dit terrein. Deze dankbaarheid vraagt om een mild oordeel. Maar dat is dan ook wel nodig.

Het is inderdaad weer een aanvulling maar dan toch wel in zeer beperkte mate en bovendien nogal eenzijdig gezien. Hoewel het vrijwel onmogelijk is om in zo weinig bladzijden de algemeen-practicus een goede indruk te geven van hetgeen er vastzit aan het stellen van een juiste diagnose wordt het laatste derde deel van dit boekje bovendien nog aan enkele facetten van de extractie-therapie besteed.

De eenzijdige oriëntatie blijkt vooral uit het feit dat bij de bepaling van het gebit ten opzichte van de schedel nog steeds zoveel waarde wordt gehecht aan de classificatie van BALLARD waarbij aan de asrichting der frontelementen een overdreven betekenis wordt toegekend.

Bijna de helft van het boekje wordt besteed aan een uiteenzetting van de classificatie van ANGLE. De hierbij opgenomen tekeningen zijn zwak of onjuist. Het hoofdstuk over de betekenis der weke delen is beknopt maar wel duidelijk.

Na lezing weet men beslist niet hoe men een orthodontische diagnose moet stellen, maar in bepaalde opzichten is het toch wel aan te bevelen om het eens te lezen.

R. W. BROEKMAN

Deux Ecoles Dentaires: Ecole Odontologique de Paris. Ecole Dentaire de Paris.

Revue Internationale des services de santé des armées de Terre, de Mer et de l'Air. Numéro hors serie 1964, 37e année. Edition Information Paris. 320 pag., 76 pag. advertenties, 55 NF.

150 exemplaren van dit tijdschrift zijn gedrukt en op naam gesteld, 500 genummerde exemplaren werden in de handel gebracht, als extra nummer is dit tijdschrift te verkrijgen.

Dit prachtige, rijk geïllustreerde boek over de geschiedenis van de beide tandheelkundige instituten te Parijs moet gezien worden als de prélude van de onderwijshervormingen op tandheelkundig gebied, die in 1956 in Frankrijk plaats vonden.

De beide instituten te Parijs zijn de oudste opgerichte in Frankrijk, hun geschiedenis is hoofdzakelijk die van de tandheelkundige opleiding in Frankrijk en daarom mag dit boek zeker in geen bibliotheek van een opleidingsinstituut ontbreken. De minister van Volksgezondheid, RAYMOND MARCELLIN, begint zijn inleiding met vast te stellen, dat de geschiedenis van de opleiding in Frankrijk de geschiedenis is van de beide instituten, die in dit boek besproken worden. Tegen het einde van de 19e eeuw werden ze op initiatief van tandartsen zonder staatshulp gesticht. De regering is zich nu de noodzakelijkheid van een hervorming van dit onderwijs bewust. Deze laatste kan tegenwoordig niet meer alleen door de tandheelkundige instituten op zich genomen worden. De strijd van een eeuw in het tandheelkundig beroep gaat verdwijnen en de regering zal medewerken de tandheelkunde op een zo hoog mogelijk geestelijk en wetenschappelijk niveau te plaatsen.

De beide directeuren van de Ecole Dentaire en de Ecole Odontologique, J. DÉLIBEROS en P. PELLETIER-DUTEMPLE, zeggen in hun voorbericht, dat dank zij hun vriendschap de beide zusterscholen zich als broeders verstaan.

Het boek is verdeeld in acht hoofdstukken, in het eerste hoofdstuk behandelt L. J.

CECCONI 50 eeuwen vooruitgang in de tandheelkunde en G. DIDIER de ontwikkeling van de uitoefening van het beroep en zijn onderricht.

Het tweede hoofdstuk geeft de geschiedenis van de beide scholen vanaf hun oprichting. Dank zij het initiatief van CHARLES GODON (1854-1923) wordt in 1880 de Ecole Dentaire de Paris opgericht. Op de andere Seineoever wordt in 1884 de Ecole Dentaire de France gesticht, waarvan GAILLARD de eerste directeur was. In 1953 werd op voorstel van MAX FILDERMANN deze naam in Ecole Odontologique gewijzigd. De buurten om deze scholen, Rue de la Tour d'Auvergne en de Rue Garancière, vertellen ons van een stukje van de Parijse stadsontwikkeling. Twee volgende hoofdstukken zijn gewijd aan de ontwikkeling van het onderwijs, van de bibliotheken en musea ten dienste van het onderwijs en van de moderne onderwijsmethoden, de close circuit television.

De basisvakken, die aan beide scholen onderwezen worden, en de zuiver tandheelkundige vakken worden ieder in een artikel, in hun historische ontwikkeling en moderne manifestatie door de docenten van één der beide scholen in een apart hoofdstuk besproken, steeds voorzien van foto's van het moderne onderwijs.

De laatste hoofdstukken geven een overzicht van wat in deze 85 jaren van deze scholen uitging, de „cours de perfectionnement”, de tandheelkundige verenigingen, die er door ontstonden, de wetenschappelijke tijdschriften, die met de medewerking van hun docenten het licht zagen en last but not least, de congressen, die door hun leden georganiseerd werden, de Journées Dentaires Internationales en de Fédération Dentaire Internationale, gesticht 14 augustus 1900.

Professor ROUCOULES besluit met een prachtige en optimistische blik in de toekomst.

F. E. R. DE MAAR

Dr. ALEXANDER S. TSOUKANELIS. *Orthodontiki*, Athene, 1965, 960 pag.

Dit voortreffelijk uitgegeven werk van 960 bladzijden en 1882 illustraties verdient, naar de mening van referent, aangekondigd te worden, omdat het – ondanks het feit dat het in het Grieks is geschreven – een uitzonderlijke vermelding waard is.

In acht afdelingen en dertig hoofdstukken behandelt de schrijver ieder onderdeel van de orthodontie: de embryologie, anatomie en fysiologie, diagnostiek, therapie en apparatuur, om te eindigen met de organisatie van de orthodontische praktijk. Met daarnaast een zeer uitvoerig behandelde geschiedenis.

De index beslaat niet minder dan twintig bladzijden, waarin geen naam van enige bekendheid in de internationale orthodontische literatuur lijkt te ontbreken. Dit feit zou op zichzelf niet zó opmerkelijk zijn ware het niet, dat uit de inhoud van het boek blijkt, dat de literatuur in Frans, Duits en Engels hem niet alleen bekend is, maar ook bij voortduring wordt geciteerd en bovendien illustraties uit die werken en tijdschrift-artikelen zijn gebezigd, die aantonen dat de schrijver over een verbluffende belesenheid beschikt.

Het is te hopen dat een Engelse uitgave het mogelijk zal maken dit standaardwerk een zeer wijde verspreiding te verschaffen.

CH. F. L. NORD